

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΘΗΜΑ...

Των Αποστόλη Ακρίβου, Δάφνης Βασιλοπούλου, Lorenzo Dule

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ
- B) ΚΟΠΡΙΤΗΣ
- Γ) ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ
- Δ) ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΣ (γιοί του Καραγκιόζη)
- Ε) ΔΑΣΚΑΛΑ

(Έξω από την παράγκα του Καραγκιόζη. Απέναντι από την παράγκα υπάρχει το σχολείο που πηγαίνουν τα παιδιά του. Μπαίνει ο Καραγκιόζης τραγουδώντας.)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Έεεεεε γλέντια που θα κάνουμε σήμερα... Όπα, όπα, όπα. Έρε να χαρώ εγώ ξυπόλητη οικογένεια.

(Σταματά η μουσική.)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Αχ, ευχαριστήθηκα χορό. Λοιπόν, Κυρίες μου και Κύριοι και αγαπημένα μου παιδιά γεια σας και χαρά σας. Σήμερα, θα παρακολουθήσετε ένα πολύ ωραίο έργο με τίτλο: «Το πάθημα που έγινε μάθημα...». Θα ξεποδαριαστούμε στο γλέντι. Θα φάμε, θα πιούμε και νηστικοί θα κοιμηθούμε... **(Ο Καραγκιόζης κοιτάζει γύρω του ψάχνοντας τα παιδιά του.)** Σαν πολύ ησυχία δεν έχουμε σήμερα; Που είναι τα κολλητήρια; Που είστε βρε κολλητήρια;

(Μπαίνουν τα κολλητήρια με σάκες στους ώμους. Ο Κολλητήρης, ο Κοπρίτης και ο Πιτσικόκος.)

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Εδώ είμαστε πατέρα.

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Εδώ είμαστε μπαμπάκο.

ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΣ:

Εδώ είμαστε πατερούλη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Που ήσασταν βρε κολλητήρια και σας ψάχνω. Έφαγα τον κόσμο να σας βρω... (λέει χαμηλόφωνα) αφού δεν έχω τίποτα άλλο να φάω.

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Καλά δεν θυμάσαι πατέρα, έχουν ξεκινήσει τα σχολεία.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Αααα! Ναι, βρε παιδί μου το είχα ξεχάσει. Πώς τα πήγατε σήμερα στο σχολείο;

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Εμείς κάναμε Ιστορία. Μάθαμε για τους Ήρωες του '21.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Τι; Μόνο 21 ήταν οι ήρωες παιδί μου;

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Όχι, πατέρα μου. Του 1821 όπου έγινε η Ελληνική Επανάσταση.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Πολύ ωραία! Για πες μου εσύ παιδί μου Πιτσικόκο, μήπως ξέρεις έναν ήρωα του 1821;

ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΣ:

Ναι, πατέρα μου. Ένας ήρωας του 1821. Είναι ο Καραϊσκάκης.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Πολύ ωραία! Για πες μου εσύ Κοπρίτη, τι ήταν ο Καραϊσκάκης;

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Ο Καραϊσκάκης, πατέρα μου, ήταν γήπεδο του Ολυμπιακού.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Τι λες βρε παιδί μου. (Του δίνει μια καρπαζιά)

ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΣ:

Εεεπ, τί πας να κάνεις μπαμπάκο. Δεν πρέπει να χτυπάμε. Υπάρχουν και τα δικαιώματα του παιδιού. Μας το είπε η δασκάλα μας σήμερα στο σχολείο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Και δε μου λες παιδί μου, Πιτσικόκο, τί είναι τα δικαιώματα του παιδιού;

ΠΙΤΣΙΚΟΚΟΣ:

Όλα τα παιδιά του κόσμου έχουμε δικαίωμα να έχουμε οικογένεια, σχολείο, σπίτι και πάνω από όλα ΦΑΪ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Τί μόνο τα παιδιά έχουν δικαίωμα στο φαΐ; Εμείς οι μεγάλοι δεν έχουμε ψυχή; Αααα, και να'χαμε ένα ταψί παστίτσιο...

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Άσε το φαϊ βρε πατέρα. Εδώ έχουμε πιο σημαντικό πρόβλημα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Τι πρόβλημα παιδί μου;

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Να σήμερα στο σχολείο, ένα παιδί, ο Πέτρος, ο συμμαθητής του Κοπρίτη, άρχισε να τον κοροϊδεύει για την εμφάνισή του, τα ρούχα του και για την κατάστασή μας.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Ποια κατάστασή μας;

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ:

Να, που είμαστε φτωχοί και ζούμε σε παράγκα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Μάλιστα. Και για πες μου εσύ Κοπρίτη, τί ακριβώς “συνέβηκε” στο σχολείο;

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Να, μπαμπάκο μου. Άρχισε να με κοροϊδεύει για το ντύσιμό μου, επειδή έχω σκισμένα ρούχα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Μα καλά, όλοι με σκισμένα παντελόνια δεν πάνε στο σχολείο σήμερα;

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Ναι, βρε μπαμπάκο αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Με κοροϊδευε επίσης που δεν φοράω παπούτσια.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Και τι πειράζει βρε παιδί μου αφού και άλλα παιδιά σε άλλες χώρες είναι στην ίδια κατάσταση όπως εμείς.

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Και τι σημαίνει αυτό; Κανένα παιδί, σε καμία χώρα δεν πρέπει να είναι σε αυτή την κατάσταση.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Έχεις δίκιο παιδί μου. Για πες μου τώρα, τί έκανες εσύ; Πώς αντέδρασες; Του’ ριξες καμιά καρπαζιά;

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Τί λες βρε μπαμπάκο. Δεν πρέπει να λύνουμε τις διαφορές μας με το ξύλο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Σωστά τα λες παιδί μου. Έρε μόρφωση τα παιδιά μου. Φτου σας! ΕΥΓΕ!

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Μη φτύνεις καλέ πατέρα και που να πάω να βγω. Έξω δεν είμαστε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Τέλος πάντων. Και τί έγινε τελικά;

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Του εξήγησα ότι δεν είναι σωστό αυτό που κάνει και παρόλα αυτά, αυτός δεν κατάλαβε και δεν ξέρω τι άλλο να του πω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Άκου να δεις, πάμε τώρα μαζί στο σχολείο να εξηγήσουμε στη δασκάλα σου το πρόβλημα.

(Ο Καραγκιόζης και ο Κοπρίτης πηγαίνουν στο σχολείο. Ο Κολλητήρης και ο Πιτσικόκος μπαίνουν στην παράγκα.)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Ποια είναι η δασκάλα σου, παιδί μου;

ΚΟΠΡΙΤΗΣ:

Αυτή μπαμπάκο, με την κίτρινη μπλούζα.

(Ο Καραγκιόζης και ο Κοπρίτης συναντούν την δασκάλα του Κοπρίτη.)

ΔΑΣΚΑΛΑ:

Καλημέρα σας. Είστε ο πατέρας του Κοπρίτη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Ναι, εγώ είμαι, αντιπροσώπος!

ΔΑΣΚΑΛΑ:

«Αυτοπροσώπως» εννοείτε. Τί θα θέλατε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Ο γιός μου ο Κοπρίτης μου παραπονέθηκε ότι έχει ένα θέμα με έναν συμμαθητή του. Λέει πως τον κοροϊδεύει για την εμφάνιση του, που δεν φοράει παπούτσια.

ΔΑΣΚΑΛΑ:

Δηλαδή μου λέτε ότι είναι θύμα bullying;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Ναι, ναι. Αυτόν τον Μπούλη λέω. Κοροϊδεύει τον Κοπρίτη σε κάθε ευκαιρία.

ΔΑΣΚΑΛΑ:

Μην ανησυχείτε. Θα το αναλάβω εγώ το θέμα. Πολλά παιδιά έχουν βρεθεί σε αυτή την θέση και προσπαθούμε να τα προστατέψουμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Μπράβο κυρα-Δασκάλα. Να το 'χετε υπό την υποψία σας το θέμα.

ΔΑΣΚΑΛΑ:

Μην ανησυχείτε όλα θα πάνε καλά. Χάρηκα πολύ που σας γνώρισα. Καλημέρα σας!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ:

Γεια σας! Πάμε Κοπρίτη.

(Ο Καραγκιόζης και ο Κοπρίτης επιστρέφουν στην παράγκα τους.)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Είδες παιδί μου, που λύθηκε το πρόβλημα. Το πιο σημαντικό είναι να μοιραζόμαστε τα προβλήματα μας με ανθρώπους που εμπιστευόμαστε. Μπορεί να μας λείπουν τα καλά ρούχα και τα παπούτσια αλλά έχουμε κάτι που δεν αγοράζεται με λεφτά...Την οικογένειά μας! Άντε τώρα, πάμε να φάμε αλλά πρωτίστως να χαιρετίσουμε τους αγαπημένους μας θεατές και να τους ειδοποιήσουμε ότι το έργο μας έλαβε τέλος. Γεια σας και χαρά σας!

(Μπαίνει μουσική και η οικογένεια αποχωρεί χορεύοντας.)

ΤΕΛΟΣ